

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi G. L. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa G. L. przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Sprawiedliwości i Naczelnej Radzie Adwokackiej o zapłatę, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 4 września 2007 r., i prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 sierpnia 2008 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2012 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 9 grudnia 2011 r.,

oddala zażalenie i nie obciąża skarżącej kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 grudnia 2011 r. odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę powódki G. L. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego z dnia 4 września 2007 r. oraz Sądu Apelacyjnego z dnia 6 sierpnia 2008 r. w sprawie o zapłatę.

W jego uzasadnieniu wskazał, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie prawnej, a przywołane w skardze okoliczności oraz dokumenty nie spełniają wymogów określonych w art. 403 § 2 k.p.c. Stwierdził, że środki dowodowe wskazane przez skarżącą powstały po dacie wydania prawomocnych wyroków w sprawie, której dotyczy skarga.

Postanowienie odrzucające skargę G. L. zaskarżyła w całości zażaleniem. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie przepisów art. 403 § 2 oraz art. 410 k.p.c. podnosząc, że przywołała w skardze o wznowienie postępowania dowody, które powinny skutkować uznaniem jej skargi i kontynuowaniem postępowania z uwzględnieniem podanych dowodów. Ocena tych dowodów pod kątem procesu prowadzonego w obu instancjach powinna nastąpić w toku wznowionego procesu i nie może prowadzić do odrzucenia skargi lecz po ponownym zbadaniu sprawy jak stanowi art. 412 § 2 k.p.c. do jej ewentualnego oddalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

W orzecznictwie utrwalił się jako dominujący pogląd, podzielany także przez Sąd Najwyższy w składzie obecnie orzekającym, zgodnie z którym skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie w rozumieniu art. 410 § 1 k.p.c. zarówno wtedy gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia (art. 401, art. 401¹, art. 403 k.p.c.) jak i wówczas, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (tak m. innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48, z dnia 16 maja 2007 r., IV CZ 22/07, nie publ., z dnia 13 lutego 2009 r., II CZ 97/08 nie publ.). W tym ujęciu problemu, za którym przemawiają także względy ekonomii

procesowej, pojęcie dopuszczalności skargi o wznowienie rozumiane jest tradycyjnie jako odpowiadające pojęciu dopuszczalności wznowienia postępowania

Wskazać trzeba, przy tym że powołane przez skarżącą nowe dowody dokumenty dotyczące adwokata T. P. wobec, którego toczy się postępowanie dyscyplinarne, jako nie mające wpływu na wynik sprawy, w której powództwo zostało oddalone z powodu braku legitymacji biernej pozwanych nie uzasadniają oceny o zasadności zawartego w skardze wniosku o wznowienie postępowania.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie, odstępując - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obciążania skarżącej kosztami postępowania wywołanego wniesieniem skargi.